

1. Nařízení, vydané od ministerium práv dne 29. června r. 1850 (Zákon říšsk. č. 257.) o tom, jak se zachovati jest v příčině žádosti za přisvojení sobě dětí cizích a uznání dětí nemanželských za manželské, vejde v království Lombardsko-Benátském a v království Dalmatském ve skutek od 1. ledna r. 1852.

2. Až do uvedení nových soudů ve skutečnost přísluší ona jednání úřední, k nimž v nařízení dotčeném v případech adopce a legitimace povolání jsou soudové krajinští jakožto takoví v instanci první, a vrchní soudové zemští v instanci druhé, v království Lombardsko-Benátském tribunálům provinciálním, v království Dalmatském soudům kolegiálním v instanci první a soudům apelačním v instanci druhé.

3. Za příslušný pokládati se má onen tribunál provinciální a potahmo onen soud kolegiální, kterýž sám jest soudem poručenským nebo opatrovnickým té osoby, ježto má býti přisvojena nebo legitimována, a nebo ten, kterýž jest pro onu provincii a potahmo pro onen kraj ustanoven, v jehož obvodu se nalézá soud poručenský nebo opatrovnický osoby nezletilé, a nebo bydliště té osoby zletilé, ježto má býti přisvojena aneb legitimována.

K. Krauss v. r.

Dodatek k částce LV. Zákon. zemského.

Smlouva státní mezi Rakouskem a Modenskem od 4. června r. 1851, obsažená v částce LV. Zák. zemsk. pod č. 332., jest obapolně ratifikována ministerními vyhlášeními, danými ve Vídni 20. a v Modeně 23. července r. 1851; — smlouva státní mezi Rakouskem a Parmskem od 15. září r. 1851, obsažená tamtéž pod č. 333., jest ratifikována stejnými vyhlášeními, danými ve Vídni 11. a v Parmě 15. října r. 1851.